

הורינו

פרשת פקודי - החודש תשפ"ה | שנה ב' 68

הורים מן הכל

עבור עוונותיהם של ישראל. (שש אנכי על אמרתך, קי"ב)
וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶת כָּל הַמַּלְאכָה וְהָנָה עָשׂוּ אֹתָהּ... וַיִּבְרָךְ אֶת־מֹשֶׁה. (ל"ט מ"ג)

ובפירוש רש"י: "אמר להם יהי רצון שתשרה שכינה במעשה ידיכם". הגאון רבי שלמה זלמן פרידמן שליט"א, אב"ד סאנטוב לייקווד מביא, שאנו מתפללים כל יום ב"אהבה רבה" ואומרים "והאר עינינו בתורתך". בפשטות כוונת התפילה היא, שהקב"ה יאיר עינינו בתורתו ונזכה להבין את מה שאנו לומדים, אך פעם המליץ כ"ק מרן האדמו"ר מראחמיסטריווקא ארה"ב זצוק"ל ופירש: "והאר עינינו בתורתך", שהקב"ה יזכנו לראות כל דבר "מיט א תורה"דיגע בליק (במבט של תורה)

נאמר: "עין ה' אל יראיו", וכוונת הכתוב הוא, שיש "עין מיוחדת", דהיינו 'עקסטערע בליק' לירא ה', שהוא 'היימלישער בליק', כביכול הוא רואה "בעיני שמים". וזה הכוונה במה שמשה רבינו ראה וביקר אותם.

בפרשת וארא כתב רש"י "וארא" אל האבות, ובדבריו אפשר לרמז את היסוד הזה, **כי אנו צריכים להביט אל האבות, לראות מה היה ה' בליק' שלהם על כל צד ושעל, להתחשב בדעתם, לשמוע את חוות דעתם על הכל וללכת לאורם.** המבט שיש לאבות שלנו, הוא ראייה אחרת מאשר לנו באשר אנו, הם יודעים באמת מה טוב ומה לא טוב עבורנו, ולכן צריכים תמיד להיוועץ עמם ולקיים את דבריהם בלא עוררין ופקפוק, ואז יהא בטוח שתשרה הברכה וההצלחה בכל מעשה ידיו.

הורינו דברות קדשך

כיבוד אב ואם בפרשת השבוע עפ"י 'המאורות הגדולים', הגאון רבי שמשון קורלנדסקי שליט"א

אלה פקודי המשכן משכן העדות (ל"ח, כ"א)
 בפירוש רש"י עמד על כפל הלשון בפסוק, במקום לכתוב "אלה פקודי משכן העדות", וכתב שכפל "המשכן- משכן" בא לרמוז על שני בתי המקדש שנחרבו וכביכול נלקחו כ"משכון" עבור עוונותיהם של ישראל.

וכבר העירו המפרשים, מדוע נרמזו שני החורבנות של בתי המקדש דווקא כאן בפרשת פקודי, ולא לעיל בראש פרשת תרומה שם נאמר הציווי המפורש יותר "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם".

וכתבו לפרש בזה, כי גם בימינו כאשר אין בית המקדש קיים בעוונותינו הרבים, הרי עצם מציאות השראת השכינה חיה היא וקיימת, על ידי שהאדם מכבד את אביו ואימו שאז הקב"ה אומר "מעלה אני עליהם כאילו דרתי ביניהם וכבדוני". ועל כן, בפרשת תרומה העוסקת בעיקר השראת השכינה "ושכנתי בתוכם", שם אין המקום לרמוז על חורבן בית המקדש וסילוק השכינה, כי הרי השכינה ממשיכה ושורה בתוכנו כדברי הגמרא, ואמנם בפרשתנו פרשת פקודי העוסקת בבניית המשכן עצמו - כאן המקום לרמוז לבתי המקדש עצמם בית ראשון ובית שני ש"נלקחו כמשכון"

1. תהלים ל"ג, י"ח

כשם שחובה על כל אחד ואחד מישראל ללמוד את ההלכות המצויות, כהלכות ברכות, שבת, שמירת הלשון ועוד, כך חובה על כל אדם ללמוד ולשנן את הלכות כיבוד אב ואם ומוראם, שמצווה זו היא תמידית בכל זמן, וחמורה היא עד מאוד, ואם לא ילמד את הלכותיה, מאין ידע היאך לקיימן, ויכשל בדברים רבים, מבלי לדעת שהוא נכשל.

הורינו דרך חיים

כיבוד אב ואם
 בהלכה ומנהג

לבקש טובה בזכות ההורים - חלק ב'

בשבוע שעבר הבאנו כאן את ראשית ההלכות מהגמ' בקידושין שמצווה להזכיר זכות אבות כאשר מבקשים איזו טובה או כל עסק שהוא, משום שזה כבוד עבורם. והובא כאן שיש חילוקי דין בעניין. והזכרנו המקומות שיש חובה להזכיר את זכות אבותיו, כאשר מצד עצמו לא ייענו לבקשתו, או שאם לא יזכיר את הוריו יפגע בכבודם.

והנה יש מקומות שזו מצווה אבל לא חיוב, כאשר מדובר בבקשה קלה, שיענו לבקשתו אף ללא הזכרת זכויות והפעלת לחץ. וכן במקרה שכן נדרשת הפעלת לחץ והזכרת זכויות, ומכירים את הוריו, אולם ספק אם הזכרת זכות הוריו תועיל. בשני מקרים אלו יש מצווה להזכיר זכותם ולנסות לפעול בזכותם, משום שעצם זה שינסו יוסיף הדבר כבוד עבורם. ומאידך, אין זו חובה משום שאם לא יזכיר את הוריו לא יפגע בכבודם.

מובא בגמרא¹ שרבן גמליאל הלך לר' יהושע וביקש ממנו מחילה על שציערו בבית המדרש: "נענית לך, מחול לי".

1. ברכות כ"ח.

ומתחילה לא הזכיר זכות אבותיו, אולם אחרי שר' יהושע לא מחל, הוסיף והזכיר "עשה בשביל כבוד אבא".
 אולם אם ילד מבקש מהשכנים שקית חלב, ואומר: אמא בקשה, היא תשמח מאוד אם תוכלו להלוות לנו חלב", זה לא היה נדרש, מכיון שהשכנים במקרה כזה היו נותנים גם בלי הזכרת ההורים. אבל הילד כן קיים מצווה שהשתמש בשם האמא ואף הודה בשמה, וזה כבוד להורים שמזכירים את שמם בדרך זו.

ויש מקומות שההלכה היא שלא יזכיר את זכות הוריו, ונפרט: כאשר לא מכירים את הוריו, וכן במקרה שיודע שהזכרת זכות הוריו לא תסייע שתתקבל בקשתו, אל יזכיר את זכות הוריו, משום שהדבר מהווה גנאי לאביו שהזכיר את שמו, ולא הועיל דבר. כמו כן אם הבן מעריך שהזכרת זכות אביו תזיק לאביו, לא יזכירו בלי לקבל רשותו, ואף על פי שהזכרת שם אביו תגרום שיענו לבקשתו.

מעשה אבות

סיפור מהחיים

ר' זכריה וולרשטיין ז"ל מפלטבוש, שהיה תלמידו של הגה"צ רבי גמליאל רבינוביץ שליט"א, עסק רבות בטיפולים שונים בענייני נפש האדם, וסיפר על תופעה מעניינת ומוזרה שבאה לידו. שפעם אחת הגיע איזה אב עם בחור צעיר, נחמד וטוב, אבל האב התלונן על כך שנכנס שיגעון אצל בנו הבחור, שכל יום הוא לוקח את בגדיו של אביו ומסתיר אותם בכל מיני מקומות נסתרים בבית. האבא ניגש אל הארון לקחת חולצה וגרביים, ואין אותם. את המעיל שלו הוא מוצא בכל יום במקום אחר, וכן הלאה. התופעה רק הולכת ומחמירה וחוזרת על עצמה בכל יום, כאשר הבחור מסתיר את בגדי אביו שוב ושוב ולפעמים מכניס אותם לארון אחר ונועל אותו, והאב אובד עצות ולא יודע מה לעשות במקרה משונה כזה.

ר' זכריה ניסה למצוא איזה מזור ותרופה עבור הבחור, אולם ללא הצלחה. וכך הלך האב מרופא לרופא במשך שנה שלמה ולא מצא תרופה לבנו. עד שר' זכריה שכנע את האבא ולקח אותו יחד עם בנו, אל רבי גמליאל שליט"א.

הרב הסתכל על הבחור ועל האבא והתבונן בהם דקות ארוכות, ואז אמר לבחור שיצא מהחדר ושהוא רוצה לדבר עם האבא ביחידות. הבן יצא מהחדר ורבי גמליאל שואל את האבא איך היה הכיבוד אב ואם שלו כשהוא היה ילד, האבא מיד הודה שמצבו עגום, עד כדי כך מרה נפשו, כי פעם מרוב כעסו (של האבא, בקטנותו) על אביו שלו, סטר הוא על בניו של אביו רח"ל.

אכן נודע הדבר! הכריז אז רבי גמליאל, זה סוד הדבר. מכוח העבירה של מכה להוריו, נוצרה רוח רעה רח"ל והרוח נכנס אצל בן, וזה גורם לו לעשות דברים משונים כאלו, ואמר לו שייך אצל אביו ויבקש ממנו מחילה מעומקא דליבא, וזה מה שיהיה לו לישועה.

אמר לו האב, כי אביו כבר אינו בין החיים. אמר לו רבי גמליאל, קח מניין יהודים ותעלה על קברו, ותבקש מחילה כדת וכדין הנדרש. האב המיוסר לא התמהמה ומיד יצא עם מניין אנשים ובדמעות שליש ביקש את מחילת אביו. וראה זה פלא - מייד אחר בקשת המחילה, נעלמה המחילה המשונה הזאת מבנו, וחזר הבן לכבד את אביו ואימו כראוי, וחיינו חזרו לשלווה ונחת.

הרב יואל רוזנבוים מירושלים מספר "אבי שליט"א נסע לפני כמחצית השנה לחו"ל, להתרים את אחינו בני" נדיבי עם, עבור הוצאותיו הגדולות עם נישואי אחיי בשעט"מ. תקופה ארוכה התעכב שם, והתוצאות לא מיהרו להגיע, הזמן הלך והתקדם ובידיו לא נמצאו סכומים נכבדים כמעט באותו מקום בו שהה, גר יהודי חשוב אשר נתברך בשפע גדול, וב"ה במהלך השנים זכיתי להתרים אותו כמה וכמה פעמים למטרות צדקה שונות, עד שנהפך לידיד קרוב שלי, והיה מכבד אותי בסכומים נכבדים.

כאשר שוחחתי עם אבי, והתברר לי מצבו, עמדתי בפני מבוכה, מצד אחד לחש לי היצר טוב להציע את שמו של ידידי באותו מקום בו אבי נמצא, ובכך לקיים מבשרך אל תתעלם, ואהבת לרעך כמוך, ובמיוחד כיבוד אב, אך עד מהרה לחש לי יצר הרע מצד שני, ידיך הנ"ל יכעס עליך על שאתה שולח אליו משולחים, למעשה רציתי לעזור לאבי בכל הכח, אבל לא רציתי להפסיד.

לבסוף גמלה בליבי ההחלטה, שאני ניגש להרים טלפון לאותו ידיד בעבור אבי, ויהי מה!

התקשרתי אליו, והסברתי לו את המצב, הוא התרגש מאוד, ותרם מיד בעין יפה, סכום נאה מאוד, ולא רק זו, אלא אף נקשר אל אבי קשר חזק, והמשיך להתייעץ עם אבי שליט"א, עד כדי כך, שמדי פעם הוא מתקשר אלי להעביר דרכי שאלות אל אבי ולהתייעץ בעניינים שונים, ובסופו של דבר הקשר שלי לא רק שלא הופסק, אלא גם התחזק, מאחר והרי אני לא רק "משולח" אלא גם בן של מורה דרכו.

רב הנסתר

מאמר חז"ל או מעשה רב בנושאי מצוות כיבוד הורים נטמנו בתמונה, גלו ושלחו לנו, ואולי תזכו בפרסים!

horeinuorg@gmail.com
או בפקס: 077-6021640

פתרון חידת 'רב הנסתר' לפרשת ויקהל

"שני אחין ושני שותפין אב ובנו פודין זה לזה מעשר שני ונותנין זה לזה מעשר עני. אמר רבי יהודה תבא מארה לאדם שנותן מעשר עני לאביו" (תוספתא מעשר שני פ"ד ה"ו)

הודעה תשלח לפותרים נכונה שעלו בגורל.

שלוש וברכה. שמי אהרון, אני בחור ישיבה בגיל שידוכים (מעט מבוגר), ההורים שלי מתגוררים בעיר אחת ואני לומד בישיבה בעיר אחרת, כשאצלנו בישיבה יש אפשרות טכנית להישאר ללון גם בימי בין הזמנים. ואז מגיעים ימי בין הזמנים וקשה לי לשוב הביתה. לצערי יש בליבי הרבה על הורי, לכן כיום כשאני עצמאי יחסית, אני ממש נמנע במשך ה"זמן" להגיע לשבתות, אולם בחגים ובימי בין הזמנים הנושא מורכב יותר.

אני יודע שהנושא הזה מצער את הורי, ולפעמים הם ממש מבקשים שאגיע לבקר בבית, אבל ניסיון העבר לימד אותי שכשאני מגיע לביקורים בבית איני שולט בעצמי ומוצא עצמי שלא ברצון נקלע איתם לוויכוחים מכוערים ובוודאי לא בדרך כבוד, הוויכוחים האלו גורמים להם, וגם לי, צער רב ורישומם נותר בי במשך כמה ימים לאחר הביקור בבית. לכן החלטתי בשנה האחרונה לא להגיע לביקורים בבית ככל האפשר, זה אולי לא בסדר, אבל לפחות זה לא מחמיר את המצב. מרחוק כנראה יותר קל לשמור על קשר כלשהו, בטלפון או מפגשים קצרים. עכשיו שוב ימי בין הזמנים ופסח, מה אני אמור לעשות, האם להגיע הביתה ולהסתכן בכך שאקלע למצבים לא נעימים?

לגופו של עניין, אתה חייב בכבוד הוריי, ויש איסור לצער אותם בכל דרך שהיא. ולכן עליך למצוא דרך לשמור על כבודם, מתוך הבנה שזה ה"לולב" וה"מצה" שלך, אלו ההורים המדויקים שהקב"ה זימן לך. ניכר עליך שאתה בחור נבון ומודע היטב לעצמו, אם כן יותר קל לך להיות "מכוון מטרה" לשמור על כבודם ולהיזהר לא להגיע לסיטואציות בעייתיות. אפשר לחשוב איך לעקוף נושאים, אפשר לדבר ולהבין איך לא נסחפים לוויכוחים הגורמים לעגמת נפש, אבל אי אפשר ואסור להתנתק ולצער. תחשוב לעצמך שאם מישהו היה משלם לך סכום גדול ממש, עבור כל יום שעובר בדרך כבוד, האם היית יכול למצוא דרך? תופתע, הניסיון מוכיח שדווקא אלו שנמנעו מלצער גם כשיש קושי, זכו וראו מלבד זכות המצווה עצמה, ברכה גדולה וסייעתא דשמיא בשידוכים, בפרנסה, בחיי המשפחה שהקימו ועוד ועוד. עלה והצלח.

ראשית כל, כואב לשמוע על סיטואציה כזאת, ולא משנה מה ומי הגורמים לזה. מדברייך מובן שאתה לא מסיר את האחריות מצידך למצב הזה. גם אם הוריי נהגו שלא כמצופה, אתה רואה את עצמך חלק מהבעיה. ומכיוון שבהשקפה היהודית הורים מחנכים ילדים, וילדים לא מחנכים הורים, וילדים חייבים בכבוד ההורים, לכן ברגע שאתה רואה עצמך חלק מהבעיה, אתה כבר חלק מהפתרון.

נקודה נוספת שכדאי שתחשוב עליה, כפי שאתה אומר שאתה בתקופת שידוכים. אין תקופה טובה מזאת כדי לחשוב כיצד אתה שואף לראות את הבית, המשפחה והילדים שלך בעז"ה בעתיד. זה נותן לך פרספקטיבה רחבה יותר מאשר צודק-לא צודק בוויכוח זה או אחר. קשה להקים בית על מי מנוחות, כשיש עניין לא פתור עם ההורים, ובוודאי כאשר גורמים להם צער. גם מבחינה יהודית תורנית, וגם מבחינה נפשית.

תורת אמן

עיון והתבוננות

החידוש במעשה המובא בגמ' מאבימי, בגדרי כיבוד ומורא אב

אב ואם" שכן כל אותן שנים שלמד יעקב תורה בבית 'שם ועבר' לא נענש על שלא כיבד את אביו, וא"כ היאך ביטל אבימי מתורתו בשביל לכבד בגופו את אביו!

ותירץ המקנה שאמנם מצות "כיבוד" לא דוחה תלמוד תורה אבל מצוות "מורא" קודמת היא לתלמוד תורה ומכיוון שעשה זאת עפ"י ציווי אב, נכנס בגדר חובת "מורא אב" שדוחה תלמוד תורה. ולפי"ז, ראיית הרב ברוידא לעניין "כיבוד" אינה ראייה, שהרי אם יש חשש פגיעה באבא ולכן מדובר כאן למעשה על מורא אב, מהיכן יש ראייה שלא מפסיד בלימודו בשל כיבוד אב? ובאמת, לפי המתבאר באחרונים, אפשר ליישב הדברים יחד. שבאמת החלק הזה שביטל האמורא אבימי מתורתו כדי לקיים רצון אביו, הוא כדברי המקנה, נכנס בגדר 'מורא' לאחר שאביו ביקש. אולם החלק הזה של להמתין ליד אביו עד שיתעורר, זה כבר בגדר כיבוד כי את זה אביו לא ביקש. ודייקא, שהגמ' אומרת שבזמן שהמתין אז התחדש לו הביאור ב"מזמור לאסף", והחלק הזה שהמתין לאביו שיתעורר היה בכלל "כיבוד".

חידש הגאון רבי חזקיה אברהם ברוידא זצ"ל כי העוסק במצוות כיבוד או"א ומתבטל בשל כך מתלמודו, לא רק שאינו מפסיד בתורה, אלא שהוא עוד יוצא נשכר מכך בתורה עצמה. והביא ראייה לדבריו מהגמרא בקידושין (לא:): שם מסופר על אביו של האמורא אבימי, שביקש מאבימי כוס מים וכשניגש אליו עם המים ראהו שמתנמנם, גחן אבימי והמתין כך עם הכוס עד שנתעורר אביו. ומובא בגמ' שבזמן זה זכה אבימי לסייעתא דשמיא מיוחדת להבין ולדרוש ביאור ב"מזמור לאסף" שבתהלים. שקודם לכן לא הבין. הרי ראייה מכאן שאף שהיה עסוק בכיבוד אב ולכאורה נאלץ להפסיק מלימודו, יצא נשכר שדווקא בשעה זו הבין דבר בתורה שלא ידע קודם.

ושאלו בבית המדרש, שלכאורה ראייה זו אינה מוכרחת. דהנה הקשה 'המקנה' (שם): היאך ביטל אבימי מלימוד תורתו כדי לכבד את אביו, הרי קיימא לן¹: "גדול תלמוד תורה יותר מכיבוד

1. מגילה טז.

לקראת ימי בין הזמנים - בחור נדרש ללמוד הלכות כיבוד אב ואם

דברי חיזוק ממרן ראש הישיבה הגאון רבי גרשון אדלשטיין זצוק"ל

בבית וההורים אוהבים את הילדים ונותנים לילד מה שהוא רוצה, ולפעמים הילד כבר חושב שמגיע לו, ואם פעם לא נותנים לו הוא כועס ודורש מההורים ומכריח אותם. וזה לא כדון, כי ההורים לא חייבים לו כלום, ואדרבה הוא חייב להם, על כל מה שעשו בשבילו, מה שההורים עושים בשביל הילדים, כמה שהם סובלים ומצטערים. ואיזה קשיים הם עוברים בשביל טובת הילדים, מאז שנולד, ובמשך החיים, כמה שהם דואגים, גם בהוצאות כספיות, ומאמצים, ואם כן מי חייב למי? הרי הילד חייב להורים!

מצות כיבוד אב ואם היא מצוה שכלית, וכל אדם בעל רגש קצת עם מידות טובות מרגיש שהוא חייב, ושאינו יוצא ידי חובת כיבוד אב ואם, כי אין שיעור לזה. וכמה שבכוחו הרי הוא חייב להוסיף ולכבדם. ואם עוסקים בכיבוד אב ואם כמו שצריך, לכל הפחות לא לצער אותם, וגם לכבד אותם ולדאוג להם שירגישו טוב, שיהיה וישמחו, על ידי זה זוכים מידה כנגד מידה לחיים טובים ומאושרים בעולם הזה. ובשיחה אחרת אמר: ילד קטן שאין לו שכל, דורש מההורים שיתנו לו, והוא רוצה ורוצה ו'סוחט' מההורים, וכשמתרגל לזה, אחר כך כשנעשה גדול, ההרגל נעשה טבע, והוא כבר רגיל בכך. אבל זה נגד הדין של כיבוד אב ואם, ו'כיבוד' הוא יותר מזה, לא רק שלא לדרוש, אלא גם לתת ולכבד!

לנהוג בהם כבוד!

ובדברי חיזוק לילדי ת"ת אמר: יש ילדים שלא מבינים את זה, ודורשים דרישות מההורים אני רוצה ואני רוצה ואני רוצה... וזה לא כיבוד אב ואם! אלא אם רוצים משהו אפשר לבקש בצורה עדינה מאד 'אולי אפשר', ולהתנצל כשמבקשים, בהתנצלות, אבל לא לדרוש ולהלחץ את ההורים, אדרבה צריכים לכבד אותם, וכיבוד אב ואם אין לו שיעור, לא רק שלא לפגוע, אלא גם לעשות נחת רוח להורים.

(דרכי החיזוק, ואתחנן תשפ"ג)

באחת השנים דיבר ראש הישיבה הגאון רבי גרשון אדלשטיין זצוק"ל בסוף השיעור לתלמידי הישיבה, ואמר בתוך דבריו: בני ישיבה שחוזרים לביתם בימי בין הזמנים, צריכים גם לעזור בבית ולקיים מצות כיבוד אב ואם. וראיתי מובא בשם החזון איש שאמר,

כי כמו שמצינו בגמרא¹ שמשה רבינו תיקן לישראל שיהיו שואלים ודורשים בענייניו של יום, הלכות פסח בפסח והלכות עצרת בעצרת והלכות חג בחג, ושואלים ודורשים בהלכות החג שלושים יום או שבועיים קודם החג², כך גם צריכים ללמוד הלכות כיבוד אב ואם בזמן של כיבוד אב ואם, להיות מוכנים לקיים המצווה כהלכתה.

והיה ראש הישיבה זצוק"ל מזרז הרבה לקיום מצות כיבוד אב ואם. ובשנים האחרונות כששאלו נערי בר מצוה מה לקבל על עצמם, היה אומר: כיבוד אב ואם, זו מצוה גדולה וחשובה מאד מעשרת הדיברות. והרבה פעמים היה מוסיף: זוהי מצוה לא פשוטה ולא קלה, אבל כדאי מאד להתאמץ על זה.

ופעם לאחר בחינה לילדי ת"ת, עוררם רבינו להתחזק בכיבוד אב ואם, ושאל אותם בחביבות: האם אתם יודעים מהו ההיפך מכיבוד אב ואם, מה נקרא 'לא' כיבוד אב ואם? איך עושים את ההיפך? אם דורשים מההורים דרישות, זה ההיפך מכיבוד הורים.

וכן עורר בכינוס שהתקיים למסיימי

כיתות ח' בבין הזמנים אב תשע"ו: מצות כיבוד אב ואם היא לא רק במעשים חיצוניים. אלא גם בשב ואל תעשה, שלא לדרוש מההורים דברים שההורים לא נותנים מעצמם. ובדרך כלל מה שהילדים צריכים באמת, ההורים נותנים מעצמם, כי הם יודעים מה חסר לילדים. ואם דורשים מההורים או שמבקשים ומכריחים אותם לתת, אפילו בצורה של תחנונים, זה לא ראוי, ולא כיבוד הורים.

ובשיחה נוספת אמר: יש דבר שנוגע במיוחד לצעירים, שנמצאים

1. מגילה ד'. 2. פסחים ו'.

לעילוי נשמת

מנחם מנדל בן יהושע דב יוסף בן אברהם ניסן

לרפואה שלמה

רפאל אליעזר בן שמחה

לזרע של קיימא

בעילום שם

לזיווג

תמר בת רבקה

להצלחה וס"ד

בעילום שם

הורינו
הורים מן הלב

יו"ל ע"י ארגון הורינו לחיזוק מצוות כיבוד אב ואם
בנשיאות מרן הגה"צ רבי אורי וייסבלום שליט"א ובהכוונת גדולי ישראל
ע"ר 580780617 | רח' יוסלה רוזנבלט 2 ירושלים.

תרומות יתקבלו בברכה. אפשרויות הנצחה בעלון ובכלל פעולות הארגון לע"נ הורכים או יקיריכם ולזכות פרנסה והצלחה, זש"ק וזיווג - למען ייטב לך!

לקבלת גיליון הורינו השבועי במייל כתבו לנו **"צורפו אותי"** לכתובת המייל, וכן לפניות בנושאי תוכן, פתרון חידת 'רב הנסתר' ולפרסום סיפורים אישיים בנושאי כיבוד הורים: horeinuorg@gmail.com או בפקס: 077-6021640 | [Zelle: dedications@horeinu.org](mailto:dedications@horeinu.org)